

N:o 180.

Af herr **G. Anderson** i Himmelsby, *om tillägg till förordningen angående lösöreköp.*

Att så kallade köpeafhandlingar eller sådana lösöreköp, der köparen tillåter att den köpta löseegendomen får i säljarens vård kvarblifva, icke så sällan förekomma så väl i stad som på landet, torde vara temligen allmänt känt samt att anledningen till dessa köp mången gång torde vara den, att säljaren derigenom vill undandraga sig att betala en skuld, hvilken han är både juridiskt och moraliskt skyldig att betala, eller också den, att han derigenom vill lemna en af sina fordrings-egare företräde framför de öfriga, och således mången fordrings-egare med anledning deraf får förlora hela sin fordran.

Dylika fall skulle ju möjligen komma att minskas, så vida bestämmelserna om kungörandet af sådana köp blefve något skärpta. Med de bestämmelser, som nu äro gällande, händer det oftast att kändedomen om ett sådant köp icke blifver spridd särdeles långt utom den ort, der säljaren har sitt hemvist, och att således personer, boende något mera aflägsset derifrån, alldeles komma att sakna kändedom härom.

Ett sådant förhållande kan blifva till skada för en del af dessa personer, t. ex. en affärsman, hvilken visserligen i öfrigt kan hafva temligen reda på en sådan persons rörelse och verksamhet, men icke känner till det förhållandet, att han genom ett lösöreköp afhändt sig sin löseegendom och således anser honom solid för ett visst belopp samt inlåter sig i affär med honom därför, till följd hvaraf han lemnar honom

anstånd med betalningen någon tid; men då betalningstiden är inne, får han veta, att personen i fråga genom ett dylikt köp afhändt sig den enda tillgång, han ansågs ega, nemligen sin lösegendom, och att det således ej finnes någon tillgång till skuldens betalande. Han får således göra en förlust, och detta just till följd deraf, att han ej egt kännedom om, att personen i fråga genom en lösöreköps-afhandling afhändt sig sina tillgångar.

Jag tror således, att något borde göras för att sådana lösöreköp måtte blifva kända något vidare omkring i orten, än hvad nu är fallet, och jag har därför tänkt, att de borde tillkännagifvas i Konungens befallningshafvandes allmänna kungörelser samt i den af länets tidningar, som af Konungens befallningshafvande, med afseende på lokala förhållanden, anses vara mest lämplig. Genom en sådan åtgärd skulle de, som önska taga närmare reda på dylika förhållanden, blifva satta i tillfälle dertill genom att prenumerera på länskungörelserna äfvensom derigenom, att sådant tillkännagifvande blefve infördt i en af länets allmänna tidningar.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta ett sådant tillägg i kongl. förordningen af den 20 november 1845 angående handel med lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarblifva, att ett tillkännagifvande om sådant köps afslutande måtte införas i Konungens befallningshafvandes allmänna kungörelser samt dessutom i den af länets tidningar, som Konungens befallningshafvande med afseende på lokala förhållanden anser mest lämplig.

Stockholm den 28 januari 1893.

Gustaf Anderson.

Häri instämma

J. Ericsson.

Oscar Larsson.